

ÉLETÜNK

VII. évf. 8. szám

2000. augusztus

Ára: 10 Ft

A RÁKOSSZENTMIHÁLYI SZENT MIHÁLY PLÉBÁNIA LAPJA

Sziklára építette házát...

áté evangéliumából a hegyi beszéd egy részlete (7, 24-29) hangzik el minden évben Szent István ünnepén a szentmisében. Ebben a részben Jézus két embert állít elénk: Az egyik, aki meghallgatja Őt, és amit mond, azt tetteiben köve-

ti; a másik pedig ugyan meghallgatja a szavait, de tetteiben nem követi.

Az előbbi ember ahhoz hasonlítható, aki sziklára, erős alapra építkezett és a viharok nem tudták ledönteni építményét; az utóbbi pedig a homokra építkezőhöz, akinek házát az első vihar könnyedén elsodorta, mert nem volt igazi alapja.

Ebben a példabeszédben a Jézus szavait feljegyző, illetve azt értelmező evangélista a leglényegesebb kérdésre mutat rá: Vajon csak hallgatói vagyunk-e Jézusnak, vagy pedig valóban követjük is Őt. Mert minden azon múlik, hogy milyen bennünk a benső lelkület, akarunk-e igazán hívő és hitünk szerint élő emberek lenni.

Persze tudjuk, tapasztaljuk, hogy nem könnyű az evangélium szerint élni, mert megannyi gyarlóság, gyengeség, kényelmesség, pusztán emberi megfontolás húz bennünket lefelé. Ez így is van. De nem szabad elfelednünk, hogy természetes, emberi gyengeségünkben természetfeletti segítséget is kapunk: Isten erejét. És mi nem csupán a magunk erejéből akarunk jobbá, tisztábbá, erényesebbé, hitelesebb kereszténnyé válni, hanem Krisztus erejével, aki – mint valóságos ember – maga is megtapasztalta az emberi lét minden nehézségét.

Ha mi így akarunk élni, akkor bármilyen sok lehúzó erőt is érzünk magunkban, jó úton járunk, mert életünket sziklára építettük, és bár

megtépázhatnak bennünket az élet viharai, hitünket és Istennel való kapcsolatunkat mégsem forgathatják fel, mert az rendületlen marad Krisztusban.

A magyar millenniumi évben első és mindjárt szent királyunk, István alakja is így áll előttünk. Az ő nagysága pont abban rejlik, hogy felismerte, szeretett népének csak akkor lesz igazán jövője, ha szilárd alapra épül az ország, a nemzet.

Szent István mélyen hívő keresztény volt, aki egyéni és családi életét egyaránt Krisztusra építette. Éppen ezért akarta népét is kereszténnyé tenni. Nem csupán politikai, taktikai okok vezették, hanem az a bölcs és mély felismerés, hogy a nép, a társadalom felemelkedése, szilárdsága az egyes embereken múlik. Éppen ezért mindenkiben meg akarta gyökereztetni az evangéliumot, mert tudta, hogy csak elkötelezett keresztény emberek tudnak újra és újra többet, nemesebbet, tisztábbat előhozni magukból.

A kereszténység nagy jubileumi évében és a magyar millenniumi esztendőben ezt üzeni számunkra Szent István alakja és az evangélium tanítása: merjünk ne csak Krisztust hallgató, hanem szavait elfogadó és követő emberek lenni mindennapi életünkben, mindig és mindenhol.

Építsük egyéni és közösségi életünket egyaránt Krisztus és az evangélium sziklájára. És akkor igazi keresztény életünkön ott lesz Isten áldása, és szavainkkal, cselekedeteinkkel kiválszunk a környezetünk és ezáltal leszünk Isten országának és szeretett magyar hazánknak is jó polgárai, munkásai és építői.

Fülöp Dezső plébános

Öltsétek magatokra az új embert!

II. János Pál pápa első magyarországi látogatása során, 1991. augusztus 20-án, Szent István ünnepén Budapesten, a Hősök terén celebrált szentmisét. A mise homíliájában többek között ezeket mondta:

„...Nagy királlyal, a nemzet igazi atyjával ajándékozott meg titeket az isteni Gondviselés, aki nemcsak uralkodói erejével volt kiváló, hanem lelkületében is. Atya és nevelő, aki szól századokon és nemzedékeken át. A mai nemzedéknek is elismétli azt, amit az Efesusiakhoz írt levélben olvasunk: »Azt mondom tehát, sőt, kérve kérlek titeket az Úrban, ne éljeteztek úgy, mint a pogányok, akik hiúságokon járatták az eszüket. Sötétség borult elméjükre, elidegenedtek az istenes lélettől... és érzéketlen né váltak... Ti azonban nem ezt tanultátok Krisztustól« (4, 17-20).

Királyotoktól és nevelőtöktől Krisztus ismeretét tanultátok, megta-

nultatok az Evangélium szerint élni. Akkor hát ne éljeteztek tovább úgy, mint a régi ember, aki rabszolgája egyéni, önző vágyainak, az élvezetek, a birtoklás és a siker hajszolásának; hanem úgy éljeteztek, mint az új ember, aki hasonlónak válik Krisztushoz és megnyílik mások felé úgy, hogy Isten iránti szeretetből nekik ajándékozta önmagát. Ez Jézus stílusa, aki »kiüresítette önmagát, szolgai alakot öltött ...megalázta magát és engedelmes lett mindhaláláig, mégpedig a kereszthaláláig« (Fil 2, 7-8). Ez Szent István életstílusa is, amelyet örökségként hagyott rátok.

Az Isten és a felebarát iránti konkrét szeretet nem elégszik meg néhány jócselekedettel, hanem kötelességének érzi, hogy nagylelkű szolgálattá alakítsa át az egész életét. Az ilyen szeretet megújítja a családot: a szülők kölcsönösen egymásnak adják magukat, együtt pedig odaajándékozzák magukat gyerekeiknek, és ezáltal családjukat az isteni terv szerint formálják (vö. Ef 5, 25-33). Az ilyen szeretet megújítja a munkát: a közjő előmozdítása érdekében vállalt tevékenységgé és szolgálattá teszi. Végül az ilyen szeretet megújítja a társadalmat: emberibbé, az isteni tervhez méltóbbá teszi.

(...) Ez az igazságban és valódi szentségben Istenhez hasonlóvá alkotott új ember (vö. Ef 4, 24) a mai napon kiemelkedik a ti egész ezer éves történelmetekből és jelenvalónak válik itt, a Hősök terén. Egyáltalán nem távoli ő! Nem a múlthoz tartozik, hanem a ma embere ő, Szent István király. Az új ember, aki Isten rendeléséből feltűnik történelmetek kezdetén, és mindaz, ami benne jó, nemes, nagy és hősi volt, végigvezetett titeket a századokon keresztül.

A ma embere ő. Mert az igazság mindig időszerű, és ugyanúgy nem veszíti el aktualitását, miként a jóság, az igazságosság és a szentség.

Szent István az új ember. Valóban őt hallottátok, és megtanultátok, hogy Jézusban van az igazság (vö. Ef 4, 21).

Ez az ember, István, a magyarok királya és nevelője, maradjon továbbra is jelen köztetek, hogy támogasson titeket azokban a feladatokban és fáradozásokban, amelyeket jövőtök útján vállalnotok kell.

Ez az ember, a szent, a harmadik keresztény évezred küszöbén mindnyájatoknak azt mondja, amit fiának is mondott: *Öltsétek magatokra az új embert!*

Millenniumi emlékezés

Mióta keresztény Magyarország?

A magyarság – mielőtt mai hazájába eljutott – már megismerkedett a kereszténység szimbólumával, s annak szórványosam voltak hívei is. Ahhoz azonban, hogy a kereszt bevéssék a magyar nép lelkébe, még több mint egy század kellett.

Géza fejedelem uralkodásának (972–997) jelentős alkotása a központi hatalom megteremtése és a keresztény hittérítés megindítása. Ő világosan látta, hogy népe a régi életmódja szerint nem remélhet jövőt ebben a hazában. Tudta, hogy Magyarországot hozzá kell kapcsolni az országot körülvevő keresztény népek kultúrközösségéhez. Géza a római kereszténységhez csatlakozott.

997-ben meghalt Géza, befejezve munkáját és betöltve hivatását. Fiának, Istvánnak a kezébe adta azokat az eszközöket, amelyek segítségével folytathatta és befejezhette atyja munkáját.

István két nagy és maradandó alkotással örököltette meg nevét nemzetünk történetében: a királyság alapjainak lerakásával és a katolikus egyház szerve-

zetének kialakításával. Állandó összeköttetést tartott fenn a Szentszékkal, így a harmonikus együttműködés biztosítva volt. Tizenkét püspökséget (egyházmegyét) alapított. Életében megvalósította az igazságot, bölcs, békeszerető király eszményét.

Számunkra kedves megemlíteni, hogy a veszprémi székesegyházat Szent Mihály főangyal tiszteletére Gizella királyné építtette és nagylelkűen ellátta arany- és ezüsttárgyakkal, egyházi ruhákkal. A királyné tevékenyen vett részt férje munkájában, az épülő templomok felszerelésében, ellenőrzésében. Tragédia volt fiuk, Szent Imre korai halála, aki méltó utódja lett volna Istvánnak.

Szent István országát, népét a Szűzanya pártfogásába ajánlotta. A Szűzanya tisztelete szigorúan beilleszkedik a katolikus egyház életébe. „Mária ország” egyképpen katolikus és magyar. Magyarország nagyszonya védi és támogatja népét, de ha elhagyja a hit útját, vagy pedig a hit egészségét megtöri, sorsára hagyja bűnei büntetéséül.

„...Azért ó szent Szűz Mária, régi magyarok patrónája, Országodra, kis nyájadra tekints, s légy hű oltalmazója, Nőjjön bennünk szerezmed, és tőlünk áldassék szent neved. Ámen”

István egyéniségének és politikai eredményeinek hatása az időben növekedett. Az általa behívott bencés rend tagjai és egyre jobban képzett szónokai, a hittérítők hősi munkája fordította a még pogány magyarokat a kereszt felé. Példát mutattak a földművelésben, a gyümölcsstermelésben, a kertésztésben és az állattenyésztésben is. Monostoraik nemcsak lelkipásztori, hanem szellemi központokká is alakultak.

Szent István emléke, tisztelete mind a mai napig nem halt ki a szívekben. Erre irodalmunkban is gazdag anyagot találunk.

A Szűzanya és Szent István tiszteletét fejezi ki egy tizenhétoldali században született vers részlete is:

„Virágos kert vala híres Pannónia
Mely kertét öntözé híven Szűz Mária,
Kertésze István király vala.”

Hazánk történelmének legnehezebb korszakaiban is mindig megünnepelték augusztus 20-án István király emlékét.

Áldd meg Urunk, Nagyasszonyunk és Első Szent Királyunk közbenjárására nemzetünket, hogy békében és jólétben élhessen és áldva magasztaljon Téged!

Hittanos-tábor – ötödik alkalommal

Idén immár ötödik alkalommal voltunk hittanos-táborban plébániánk általános iskolás korú gyermekeivel. Az első ilyen tábor még 1996-ban volt. Minden évben más helyszínre igyekeztünk menni, hogy a gyerekek megismerhessék hazánk más tájait is. Eddigi táborhelyünk *Dömös*, továbbá *Nagybörzsöny*, *Vörösberény* és *Sirok* volt, és bár idén eredetileg *Zalába* készültünk, szervezési nehézségek miatt újra a már ismert és nagyon kedves *Vörösberény*-be mentünk. Minden alkalommal egy-egy plébánián laktunk, amely – pap híján – jobbára sajnos üresen állt.

A táborok általában 6–7 naposak, és vezetőjük minden alkalommal a gyerekek szeretett „*Sanyi bácsija*”, *Hernád Sándor diakónus*, akinek segítségére voltak *kispapjaink*, *Karcsi* és *Gyuri*, meg a fiatalok közül is néhányan. A főzésről egyházközségünk asszonyai gondoskodtak (ketten, hárman), én is így kerültem a táborok állandó résztvevői közé. (Az idei tábor annyiban volt más, hogy most csak alsó tagozatos korú gyerekekkel voltunk, mert a felsősöket *Gábor atya* viszi majd augusztusban a *Zemplénbe*.) Öt évre visszagondolva, sok szép élmény és emlék jut az eszembe. Jóleső érzés, hogy azok a gyerekek, akikkel az első tábor során még csak ismerkedtünk, a templomban már hétről-hétre széles mosollyal köszönnek, és a nyár közeledtével felteszik a kérdést: „Idén is megyek a táborba, ugye tetszik majd jönni?”

A sok közös élmény összekovácsolta a gyerekeket egymással és velünk, idősebbekkel is. Nagy túrákon győződhetek meg a gyerekek arról, hogy milyen jó az állóképességük. A városnézések során székesegyházakkal, múzeumokkal, hazánk nevezetességeivel ismerkedhetek. Minden napnak az imádság adott keretet. A tábor ideje alatt többször is szentmisén – vagy annak híján igeliturgián – vettünk részt, és az egyik nap mindig lelki nap volt, amikor helyet kapott a gyerekek szintjén a lélekbe tekintés, a lelkiismeret-vizsgálat és a bűnbánat is.

Ilyen alkalmakkor vagy *Dezső atya* jött le a gyerekekhez, vagy pedig a helybeli plébános atyákat kértük meg, hogy álljanak a gyönni szándékozó gyerekek

rendelkezésére. A gyerekek szinte mindegyike elvégezte a szentgyónását. Két atya meg is jegyezte, hogy az is ritka dolog, hogy táborozó hittanos csoportok gyónási igénnyel keresik meg őket, annak pedig külön örültek, hogy a gyerekek komolyan vették és valóban átélték ennek a jelentőségét. De a komolyság, a lelki összeszedettség persze mindig együtt járt a vidámsággal, a sok viccelődéssel, a játékkal, a derűvel. Strandolás, cirkusz, közös játékok, az esti táborütköz alkalmával a gyerekek által előadott – többnyire kacagató – produkciók mind hozzá tartoztak a táborokhoz. No, meg a fordított nap, amikor a gyerekek vették át az irányítást, ők gondoskodtak az ébresztőről, a reggeliről és a programokról egyaránt.

Öt évet összegezve úgy látom, hogy a tábor nagy lehetőség arra, hogy az egy templomi közösséghez tartozó gyerekek összekovácsolódjanak, barátságokat kössenek és így szabadidejüket egymással és értékesen töltsék el. Nem beszélve arról, hogy tapasztalhatják, nemcsak a templomi környezetben vagyunk keresztények, hanem akkor is, amikor pihenünk, szórakozunk, vagy bármí

mást csinálunk. Biztos vagyok benne, hogy a tábori élmények megmaradnak a gyerekek lelkében, ezért igyekszünk mindent megtenni, hogy mindig legyenek táboraink és azok minden évben legyenek egy kicsit még jobbak.

Lauber Lászlóné

Plébániánk idei táborai

Ifjúsági biciklistúra: június 30. – július 4.

Hittanostábor: július 3–9., *Vörösberény*, alsó tagozatos gyerekeknek.

Családi tábor: augusztus 14–19., *Zemplén*.

929. sz. Szent Mihály Cserkészcsapat, plébániai raj: július 22–28., *Héreg*; katolikus iskolai raj: július 30–augusztus 6., *Adyliget*.

Ifjúsági lelkigyakorlatos tábor: augusztus 24–27., a helyszín még szervezés alatt.

Az emberiség nagy vágya

Minden megadatik, elérhetővé válik a mai ember számára, és mégis: egyvalami azonban hiányzik az életéből, ami megadná neki a teljes biztonságot és kiteljesedést önmaga és mások felé. Ez pedig: *a szabadság igazi íze!* Benne a nyugalommal, békével, önállósággal, függetlenséggel – és Istennel való kapcsolatával. Amióta létezik ember a Földön, azóta mindig ez után, az egyetlen elvesztett dolog után vágyakozik, küzd és harcol. Azonban, ahogy ezt az életben is tapasztalhatjuk, az igazi értékért többszörösen meg kell küzdeni, szenvedni és dolgozni! Kemény ára van.

Nem pénzben, nem sikerben, nem versenyben, vagy „ki nevet a végén” játékban mérjük, hanem, ahogy Petőfi írja egyik versében: „*Drága áru a szabadság, Nem ingyen, de pénzen adják, Drága pénzen, piros véren...*” Sok vér, fájdalom és halálhörgés előzi meg. Elnyomó az elnyomott ellen, hogy kizsákmányolja. Elnyomott az elnyomó ellen, hogy ne rabszolga, hanem ugyanolyan ember legyen. A történelem tudja csak igazán bizonyítani, hogy hányan és hányszor fogtak fegyvert ennek érdekében. És mi lett a következménye? Az elnyomó vagy meg tudta tartani hatal-

mát és vérfürdővel bosszulta meg a „lázasást”, vagy pedig az elnyomottból lett elnyomó...

Az emberiség nem tanul a maga hibáiból, mindig ugyanabba a hibába esik bele!

De meddig?! – kérdezzük. Amíg teljesen ki nem irtja saját magát! – mondják sokan. 2000 évvel ezelőtt megjelent az Isten a Földön, hogy szóljon hozzánk, figyelmeztessen minket, tanítson és neveljen bennünket a jóra, az igazságra és az istenszeretetre, de „övéi nem fogadták be”, és sajnos néha úgy tűnik, hogy mi sem. Sokszor a szabadság helyett szabadosságot akarunk, a „mindent lehet!” kiáltozással, és nem vesszük észre Pál apostol hozzáfűzését: „...de nem minden használ!” (1Kor 10,23). „Én Krisztusért mindent hazontalannak tekintek!” (vö. Fil 3,8) – mondja Pál... és én is?

„Régi dicsőségünk, hol késel az éji homályban?” – kérdezi Vörösmarty. Tovább folytatván kérdését: Hol vannak a nagy, szent emberek: uralkodók, papok és hívek, akikre felnézhetünk, akiktől tanulhatunk és akiknek követelhetjük a példáját? Ilyenkor gyorsan elhallgatunk! Hiszen mennyire ránk is, ránk is vonatkozik szép egyházi énekünk egyik mondata: „...hadd legyünk mink is tiszták, hősök, szentek...!” Elpuhultunk, elfáradtunk, kishitűekké vál-

tunk a hosszú, nehéz harc alatt! Úgy tűnik, nincs, aki küzdjön, harcoljon a lelkek szabadságáért, megmentéséért! Csak a testünk maradt, amely úgy jár, mint egy robot, amit irányítani kell, hogy mit csináljon, merre menjen, mert másképp nem képes létezni, élni és „gondolkodni”.

De mindig van remény! Ha beálllok a mégtisztulásra vágyók sorába, azokhoz, akik akarnak találkozni Krisztussal, akarják és merik őt követni szívük-lelkük legmélyebb odaadásával, lemondásaikkal és áldozathozatalaikkal, és ki tudják mondani Pál apostol szavaival: „A szabadságot Krisztus hozta el számunkra. Legyetek tehát állhatatosak

és ne vegyétek magatokra ismét a szolgaság igáját!” (Gal 5,1).

Urunk, Jézus Krisztus! Szabadságot hoztál, hogy mi élhessünk, bizakodhassunk, a jóért dolgozzunk, önmagunkra ráataláljunk, másokat segítsünk, a kezdetekhez visszataláljunk, téged mindjobban megismerjünk, a bűntől eltávolodjunk, az igaz kincset megtaláljuk, veled, általad, benned élhessünk – és mindezt életünkkel megköszönjük.

Ehhez adj számunkra további hívó lelkületet, jövőbe vetett bizalmat és a te szent akaratodat, mert e nélkül „szabadság nem virul a holtak véréből!”

Lancendorfer István
rákosfalvai káplán

Keresztneveink – védőszentjeink

Marcell

Latin eredetű név. Jelentése: Mars istenhez tartozó.

Szent Marcell – vértanú

Századosként szolgált a mai Tangerben (Marokkó). Diocletianus császár idejében egyes csoportok számára kötelező volt a katonai szolgálat, tehát nem saját akaratából lett katona és tiszt. Mint keresztény, nehéz helyzetbe került a pogány rendezvényeken való

részvételkor. Felettese szemet hunyt egy ideig az ezekről való távolmaradásáért. 298-ban azonban részt kellett vennie Diocletianus születésnapjára ünnepségén, de nem akart részt venni a császár istenné nyilvánításának ünnepén. A lobogó elé dobta derékszjáját és nyíltan megvallotta hitét: „Jézus Krisztusnak, az Örök Királynak a katonája vagyok, megtagadom, hogy a fa és a kőisteneket imádjam!” Bátor hitvallásáért halálra ítélték.

A Rákosszentmihályi Néri Szent Fülöp Katolikus Általános Iskola tanévkezdő Veni Sancte-miséje augusztus 27-én, vasárnap délután 5 órakor lesz plébániatemplomunkban. A mise után kerül sor az iskola új épületrésze megáldására, amely tornatermet, ebédlőt, tanárít és szaktantermeket foglal magában. A szentmisét celebrálja és az új épületrész megáldását végzi: Spányi Antal esztergom-budapesti segédpüspök, budapesti általános helynök.

Plébániánk és iskolánk közös ünnepére mindenkit szeretettel várunk!

Hírek, információk

- **Augusztus 15-én**, kedden lesz Szűz Mária mennybevételé, magyar nevén **Nagyboldogasszony** ünnepe. Az évi három kötelező ünnep egyike. Templomunkban a vasárnapi rend szerint lesznek a szentmisék. Aki az ünnep napján nem tud részt venni a szentmisén, az az előesti misén való részvétellel (hétfőn, 14-én este 6 órakor) tehet eleget az ünnep megszentelése lelkiismereti kötelességének.
- **Augusztus 15-én**, kedden, Nagyboldogasszony ünnepén este **6 órakor** az idén ezüstmisés **Talapka István** esperes, kiskunfélegyházi plébános celebrál szentmisét templomunkban, a mise végén pedig ezüstmisés áldást ad. István atya plébániánk kedves káplánja volt 1983 és 1986 között. Az ünnepi misére mindenkit szeretettel várunk!
- **Augusztus 20-án** délután 5 órakor lesz a budapesti Szent István-bazilika előtti téren a magyar millenniumi év Szent István-napi ünnepi miséje, melyet a **Szent Jobb-körmenet** követ. A magyar kereszténység millenniumi ünnepén II. János Pál pápa megbízásából **Angelo Sodano** bíboros, államtitkár celebrálja a szentmisét, aki mint pápai legátus képviseli a Szentatyát.
- Főpásztorunk, **Paskai László** bíboros, prímás, érsek plébániánk újmisési papját, **Neruda Károlyt** augusztus 15-ei hatállyal a kőbányai **Szent László Plébánia káplánjává nevezte ki**. Imádkozunk Károly atyáért, hogy lelkipásztori munkáját kísérje mindig a Szentlélek áldása!
- Főpásztorunk Sashalom új plébánosává augusztus 1-jei hatállyal **Nagy Zoltánt** nevezte ki, aki eddig rákosfalvai káplán volt. Zoltán atya a tavaly ősszel váratlanul elhunyt dr. György Attila atya utóda lett. Imádkozunk szomszéd plébániánk közösségéért és új lelkipásztoráért!

ÉLETÜNK

A Rákosszentmihályi Szent Mihály Plébánia lapja

Felelős kiadó: Fülöp Dezső plébános

A szerkesztőbizottság tagjai:

Benyó Márta, Hernád Sándor, Takács Zoltán

Tördelő szerkesztő: Sipos Gyula

A szerkesztőség címe:

1161 Bp., Templom tér 3. ☎ 405-58-69